

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин
Волшебный колодец,
или
Чащобные истории
Argo, 2018

Tõlkija Helle Tiisväli
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2018
Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2018
Illustratsioonid © Anna Ring, 2018
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-60-0
Trükitud trükikojas Print Best

MIKHAIL STALNUHHIN

VÕLUKAEV

EHK

PADRIKULOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Õnnetu olend.....	6
Teine põhireegel.....	13
Pott perenaisele	17
Talvevarud.....	22
Kas nutab või higistab?.....	25
Kuidas õigesti proove võtta	28
Aarete kamber.....	32
<i>MISKI</i> seal kolikambris.....	37
Harilik mürknäpp	42
Võlukaev	45
Kuhu jalad kannavad.....	51
Leppimine	54
Kassipojad või kutsikad?	56
Suur nälg.....	59

Geniaalne poeet.....	64
Päästeoperatsioon.....	70
Veel üks päästeoperatsioon	75
Kassipoja põhi ja lõuna.....	79
Kui midagi väga-väga tahta	83
Unistused täituvad.....	88
Uus tuttav	92
Päris oma koht.....	97
Roosa lehvike.....	100
Kassipoja soov täitub	107

ÕNNETU OLEND

Hommikust saati valitses looduskaitsealal metsa rüppe peitunud majakeses, mille ümbruses lookles arvutult metssigade ja metskit-sede radasid, igav vaikus.

„Pagan võtaks!“ ühmas kutsikas ja heitis ärritunud pilgu õuele. „Isegi kassipoeg on kusagile kadunud.“ Siis aga meenus talle midagi ja ta otsustas üles otsida mõmmiku.

Kutsikas kõndis metsateel ja mõtles sellele tähtsale, mida tulnuks nagu kohe karupojaga arutada. Tavaliselt viibis mõmmik sel kellaajal vaarikavõsas, uuris tähelepanelikult vaarikate valgeid õisi ja unistas ajast, mil siin ükskord marjad küpsema hakkavad. Sinna poole kutsikas nüüd suunduski, kui raja kõrval vedeleva vana kännujuurika tagant kostis temani üpris ebameeldiv vinguv hääl:

„Miks sa muudkui räägid, et karupoeg, karupoeg...“

„Mina räägin?“ üllatus kutsikas. „Ma olen kogu tee täiesti vait olnud.“

„No olgu,“ nõustus hääl otsekohe. „Oletame, et mina rääkisin, et karupoeg, karupoeg... Aga seda oleksid vabalt võinud teha ka sina.“ Ja lisas üsna sapiselt: „Või on sul mingi põhjus seda mitte tunnistada?“

„Ei, mispärast?“ imestas kutsikas. „Pole mul mingit põhjust, palun väga – karupoeg, karupoeg... Aga milleks?“

„Näed siis!“ vingus hääl võidukalt. „Jõudsimegi probleemi sisu juurde – milleks. Milleks on meil, kutsikatel, üleüldse vaja rääkida karupoegadest? Miks ei võiks meie, kutsikad, kõnelda omaenese, koerte asjadest, ilma nende mõttetute karudeta? Milleks meil neid üldse vaja on?“

„Kas sina oled siis ka koer?“ rõõmustas kutsikas, jättes tähele panemata kogu ülejäänud jutu. „Kus sa oled?“

„Siin, sinu kõrval,“ kostis pärast lühikest pausi vastuseks.

Üks peenike juureräbal nihkus veidi ja nähtavale tuli väikeste ümarate kõrvaotsakestega tuhkhalli värvi koonuke. Silmade ümbruses oli karv natuke tumedam, nagu oleks tundmatu kandnud maski. Oli tunda teravat niiske mulla ja halvaks läinud kala lõhna.

„Kas see on ikka tõsi, et sa oled koer?“ imestas kutsikas ja krimpsutas nina.

„Loomulikult,“ vastas haisev loomake väarikal toonil ja haugatas paar korda tasakesi. „Nagu näed, ma oskan isegi koera moodi haukuda.“

„Majas, kust ma siia metsa saabusin, elab papagoi. See on selline kirju lind,“ selgitas kutsikas. „Sellel meie omal on näiteks pea peal punased suled, aga tiibadel sinirohelised. Väga ilus papagoi,“ veenis ta tundmatut. „Aga ta on selline osav kelm. Ta oskab isegi inimestega nende keeles vestelda. Aga see ei tee temast ju veel inimest!“

„Mis see papagoi asjasse puutub?“ imestas teine. „Meie sinuga arutame praegu koerte ja karupoegade suhteid.“

„Mida me arutame?“

„Suhteid!“ seletas isehakanud kutsikas, „omavahelisi, tähendab, vahekordi.“

„Ah et vaat mida... Ma ennist ei taibanud. Nii et vahekordi... See on ju hoopis teine asi. Oleksid kohe võinud öelda.“

„Kui meil sinuga oleksid pea peal punased suled, aga karupojal näiteks sinised, võiks ju vihjata mingile kirjule peletisele,“ jätkas võõras samal ajal. „Aga nüüd ... küsimus on muus: miks peame meie, kutsikad, sõbrustama karupoegadega? Kas me ei tule nendeta toime? Kui me kahekesi oma jõud ühendaksime, võiksime nad siit hoopis minema kihutada. Ja kogu mets saaks meie omaks!“

Kutsikas vihastus. Talle ei meeldinud sugugi mõte, et keegi võiks karupoja tema enese kodust minema ajada. Ta urahtas pahaselt ja tegi paar sammu imeliku võõra poole. Too kadus sedamaid kändujuurikate varju. Kutsikas urises veel veidi, rohkem küll juba oma lõbuks, ja jätkas teed.

Kui ta vaarikate juurde jõudis, polnud mõmmikut veel seal. Kutsikas sättis end väikesele künkale ootama, kuid kuulis juba mõne minuti pärast põõsastest sahinat ja kedagi omavahel vestlemas.

„Kellega ta küll seal seletab?“ imestas kutsikas. Ta ju teadis, et vaarikate juures armastas mõmmik alati üksinda käia. Väikesele lagendikule, päris vaarikapuhmaste kõrvale, ilmus peagi karuke, siis aga... Kutsikas ei uskunud oma silmi: toosama vingats, kellega tal äsja oli olnud üsnagi ebameeldiv jutuajamine.

„Ott, kuule otike,“ jorises too. „No mõtle ise, mistarvis sulle see kutsikas?“

„Jäta mind ometi ükskord rahule, sa igavene tüütus!“ ümises karupoeg üsna heasüdamlikult.

„Mis sa nüüd ometi,“ ei jäänud maskiga võõras sugugi rahule. „Meie, karud, peame ju kokku hoidma...“

„Pole sa mingi karu!“ teatas karupoeg peatumata ja selja taha vaatamata.

„No ei tea, kes siis?“ imestas too. „Mu ema ise ütles, et kui tuleb talv, jääme me talveunne, täpselt nagu karud.“

„Või nagu siilid!“ ühmas karuke. „Kas siis nemadki on karud?“

„Nagu ütled, mõmmik,“ nõustus võõras sedamaid. „Kui meie sinuga – kaks karu – otsustame, et ka siilid on karud, siis olgu peale. Aga mitte siilides pole asi!“

Hall intrigaan vaatas ebalevalt ringi ja jätkas poolihääli: „Kutsikad, vaat kes mind rahutuks teevad. Hulguvad meie metsas ringi, hirmutavad karusid...“

Karupoeg peatus, istus maha ja vaatas väga imestunult kaastvestlejat, ning too lisas nüüd kähku: „... või näiteks mind. On vaja nad minema kihutada. Ja kogu metsarahvas oleks õnnelik!“

Mõmmik ohkas sügavalt, uuris tähelepanelikult oma käppa ja lausus sellele: „Emme on ju muidugi öelnud, et väiksemaid ei lööda.“ Ta viis pilgu lähedal kasvavale kuusele. „Aga kui ma siiski hästi kiiresti...“ küsis ta veel sipelgapesa käest, „ja mitte väga kõvasti ... nii et ema ei saagi teada, eks...“ Seejärel uudistas ta veel üht mööda lendavat liblikat ja äigas käpaga. Kostis üks mats, ja hall loomake lendas käkaskaela eemale ning kadus vingudes ja haledalt tihkudes põõsastesse.

„Kuule, mõmmik, kes see oli?“ päris kutsikas.

„Ah oli üks õnnetu olend. Tõeline õnnetusehunnik,“ ohkas karupoeg.

„Mismoodi?“ ei saanud kutsikas aru.

„Kährikkoer, noh,“ seletas mõmmik. „Ta vaeseke ei tea ise ka, kes ta on. See on ta täielikult segadusse ajanud. Emme ütles ükskord tema kohta, et ta on lihtsalt õnnetu olend – pole ta ei pesukaru ega ka koer...“

„Ja mitte ka karu, eks?“ täpsustas kutsikas igaks juhuks.

Karupoeg ei lausunud selle peale sõnagi, ainult kergitas imestunult kulme.

